

עוצר נשימה

„דרמה קטנה“ ב„תיאטרונטרי“.
סיפור, עיבוד ובימוי: רוני ניניו. ביצוע:
שירילי דשא.

את סוג החוויה שמעוררת הדרמה הקטנה של
ניניו ודשא, קשה לתאר במלים. זהו ערב מרגש
ומטלטל, שפוגע ישר בקרביים ומעורר תערוכת
של חיוך ושל דמעות שחונקות את הגרון. מאחר
רי הכותרת „דרמה קטנה“ מסתתר סיפור ילדות
והתבגרות – סיפורם של החיים והמוות שחווה
ילדה ואחר כך נערה צעירה, המתבגרת בצל
המוות – מות האם ואחריו מות האב.

זו דרמה „קטנה“. אין בה סיפורי גבורה וקר-
בות וגם לא פאתוס. היא מורכבת מזכרונות יל-
דות, מרגעים של צחוק ודמע ומתבוננות בפר-
טים הקטנים של החיים והמוות – החל בבגרות
הילדות ועד ההליכה במסדרונות הארוכים והק-
רים של בית החולים, בהם עוברת הנערה כשהיא
נושאת בשקית ניילון את שרידיו הארציים של
אביה – טרנויסטור ושיניים תותבות.

רוני ניניו בנה את „דרמה קטנה“ על סיפור
ילדותו חייו. הוא מעביר אותו דרך עיני ילדה
נערה. שינוי המינים מאפשר לניניו לשמור על
ריחוק מסויים ולהימנע מגלישה לסנטימנטלים
ורחמים עצמיים. הוא גם מאפשר לו להפקיד את
הבמה בידי שחקנית צעירה – שירילי דשא –
שהיא פשוט עוצרת נשימה. רשא צוחקת ורוק-
דת, מחייכת ובוכה וממלאת את הבמה בכנות,
ברגישות ובאנושיות פשוטה ונפלאה.

„דרמה קטנה“ היא כשמה, לא יותר מסיפור
אנושי ונוגע ללב. גם קשה לנבא כיצד תתפתח
שירילי דשא ואיך תגלם תפקידים אחרים. אבל
הקומבינציה של ניניו ודשא יוצרת ערב שקשה
לשכח ואסור להחמיץ.

שרש וייץ

ה צ ג ו ת ה ש ב ו ע

דרמה קטנה, שירילי דשא בהצגת יחיד

אלמנור, ג'ולי גולדשמיין-ארקל, אבינועם מורחיים, עליזה רוזן ועוד.

■ יתומים

(הבימה). דרמה של המחזאי האמריקני ליל קסלר על מערכת יחסים מורכבת בין שלושה גברים. משתתפים: מיכה סלקטר, אבשלום פולק, שרגא הרפז/יוסי פולק. במאי - יוסי פולק.

■ משרתם של שני אדונים

(הבימה). הקומדיה העממית של קרלו גולדוני נשענת על מסורת הקומדיה דל ארטה. עם שמואל וילוז'ני, דב רייזר, רמה מסינור, ינאל עדה, אודליה סגל ועוד.

■ נ.ב. החתול שלך מת

(הבימה) בשיחוף תיאטרון יובל. קומדיה מסורפת מאת ג'יימס קירקווד על שחקן מובטל שפותר מעברותיו, חברתו עובה אותו, דירתו נפרצה ו... החתול שלו מת. עם ליאור אשכנזי, נתי רביץ, ליליאן ברטו, יוסי טולדו.

■ נוכלים ואוהבים

(ת. באר שבע) קומדיה מאת ג'ורג' פארקהאר על שני גנבנים אנגלים שירדו מנכסיהם ומחפשים כלה עשירה. עם הוגו ירדן, אדוה עדין, ליאור אשכנזי, גל זייד, אביטל פסטרנק, שירי גולן ועוד.

■ סיפורו של זוע

(בית ליסין). פנטסיה מאת חנוך רוזן ובכימויו על שלבי התפתחותו וחיוו של זרעון. בהשתתפות 12 שחקנים.

■ סלטו מורטלה

(תיאטרון חיפה). מחזה מקורי מאת דני הורוביץ על פישה בין שני אנשים מבוגרים המבקשים להתנסות שוב בחוויות רומנטיות עם רוח סגל ושמעון ישראלי. בימוי - נולה צילמן.

■ מנטסיה לפנתור

(הקאמרי). מחזה מקורי מאת עליזה אולמרט המבוסס על אירוע שהתרחש במציאות. סגירת מעגל של ישראלית, ניצולת שאהה, החוזרת אחרי 50 שנה לבקר הולדתה בפולין. עם זהרירה חריפאי, יוסף ברטון, איכרם נהן וזויה רוט. במאי - נדליה גסר

■ אם הבית

(תיאטרון בארשבע). מחזה מאת הלל מיטלפונקס על התבררות זקנה, אהבה ותשוקה. עם יונה אליאקשט, עמירם (יהודה) ובריא, שירי גולן, הוגו ירדן ורפי תבור.

■ אנדיאוס

(הפקה משותפת של תיאטרון חיפה והבימה). מחזהו של פיטר שאפר מתרחש בוינה של הקיסרות האוסטרית. בתפקידים ראשיים: משה בקר (סליידר) ואלון אופיר (מוצרט). בימוי מיכאל גורביץ.

■ דואט לאחת

(בית ליסין). מסע אל תהומות הנפש האנושית במחזהו של מוס קמפינסקי. עם נילה אלמנור ועלמה ברשביץ. במאי - אציק ויינרמן.

■ דרמה קטנה

הצגת יחיד של שירילי דשא. מונולוג ע"פ זכרונות מאת רוני ניני ובכימויו.

■ הדה גבל

(תיאטרון חיפה). אהבה, קנאה, פיתוי ובוידה במחזהו של איבסן, במאי - עודד קושלר. עם לימור גולדשמיין, אמנון מסקין, מוחמד בכר, מחרם חורי, ענת פדרשניצ'ר, רינה רוזנבאום וחנה ריכר.

■ הכפיל

(תיאטרון חיפה). מאת עדוה מזי"א. פקיד מבלבל, החי בחוסר שקט מתמיד, פוגש אדם הדומה לו ומשתלש על חייו וזהותו. מוני מושונוב בתפקיד ראשי. במאי - נולה צילמן.

■ הסוחר מונציה

(הקאמרי). קומדיה רומנטית של שייקספיר בבימוי עמרי ניצן. בתפקידים ראשיים: יוסי נרבר, אלי דנקר, שלמה ויינטינסקי, מירב גרוב, רפי ויינשטיק, שבתאי קוטרס ועוד.

■ העלמה והמוות

(הבימה). מחזהו של אריאל דורפמן מתרחש בצילה בתקופת שלטון האימים של פינושה. עם לאורה ריבלין, אלכס פלג ואשר צרפתי. במאי - חנן שניר.

אמש בתיאטרון

אליקים ירון

ניצחון השחקנית

תיאטרונטו - נוה צדק

עובדה ידועה היא, שאין כמעט כנמצא מחז שזכתו לשחקי-יחיד. שחקנים רבים על כן פונים אל תחום הסיפורת. אך לא כל מה שיפה על הדף, מתקבל גם על הבמה. בתיאטרונטו אכן מרבית למעוד בנקודה זו.

● לשחקן נעם מאירי ולבמאית דניאלה מר כאלי חומר מצויין, ב"עיין ערך אהבה" לרוד גרוסמן. ילד בן תשע מגדל את המפלצת הנאצית בביתו ומנסה לאלפה. זה סיפור מרגש והשחקן מתמודד איתו ברגישות, מבלי להתחנחן ומבלי להתיילד. בכיצועו של מאירי אמנם לא ברור למה עומד הילד על הבמה ומספר כל זאת לקהל דווקא, אך הוא לפחות עושה זאת בכנות, שסוחפת גם את הקהל האדיש ביותר.

● שרון אלכסנדר אמנם פונה במוגולוג שלו אל שוטרים בלתי-נראים, שכן הוא נחקר על חשד ברצח, בעקבות הרומן של ל. מלרבה, "הנחש". אך זהו חומר שקשה להפיק ממנו דרמה של ממש, מה גם שהשחקן משרה אווירה נעדר מה, במקום הטירוף הנדרש. בימויה של דליה שימקו משווה לסיפור סתמיות פושרת.

● אוהד שחר משתמש אמנם במחזה מאת איאן מקוויין, שעובד למציאות ישראלית בשם "פרפרים", אך גם כמקרה שלו לא ברור למה נער מתבגר עומד ומרצה בפני קהל על עניינים אינטימיים שיפים ליומן אישי. עם זאת, בזכות בימויו המאופק של יקי מחרז ובשל משחקו המצויין של שחר, עובר מן הבמה ריגוש של אמת: תחושה של בדידות הנוגעת ללב.

● את ההפתעה האמיתית סיפקה שחקנית בלתי מוכרת בשם שירילי דשא, בהצגת "דרמה קטנה", שכתב וביים רוני ניניו. החומרים הארטוביוגרפיים, שנראים טריוויאליים בתחילה, הופכים לסיפור מרגש של ילדה המתמודדת עם חוויית המוות. הצלחתה של השחקנית לרגש היא לכאורה בניגוד לכל היגיון. גם במקרה שלה איני יודע למה היא מספרת לי את מה שהיא מספרת. היא גם מופיעה על במה גדולה וריקה. ובכל זאת, ראה זה פלא, הבמה מלאה באישיותה הבלתי-אמצעית. היא גם ילדה וגם מבוגרת, רצינית ומרגשת, אך גם מצחיקה עד רמעות. לגבי דידי וגם נכון לעכשיו, החוויה המרכזית של התיאטרונטו. ניצחון של שחקנית.

בעקבות בכורה

דרמה קטנה

מאת ד"ר אמיל פוירשטון

מאת: רוני ניניו ובכימווי,

ע"ב: רוני ניניו ושירלי רשא

על פי מבט ומפגש ראשון נראה שברמות השחקנית, במופע יחיד, צומחת לתיאטרון העברי שחקנית רצינית שתענוג לא רגיל לעקוב אחר צעדיה הראשונים. היא ידעה היכן להיוודע. לא במרכז מגרש כדורגל, כפי שהתוכניה הצנועה מציינת, אלא בביתו של האמרגן מספר אחר של הבידור הישראלי, אברהם רשא ("פסגה").

נסתפק בדוגמא אחת. לפני חצי יובל שנים בקירוב הקים את "הגוש החיזור", כאשר הכל יעצו לו להימנע מצעד זה של התאבדות בטוחה. השלישייה לא רק חיה וקיימת כעבור חצי יובל שנים, אלא פורחת, כפי שלא עשתה זאת מעולם. ה"טוטו" שכר לאחרונה את שירותיהם הטובים תמורת רבע מיליון דולר, כך יודעת הרכילות לספר. רשא גם הוכיח לאחרונה שניתן להציג בארץ מחזמר מלא, מבלי שהדבר יסתיים בפשיטת רגל. רק עכשיו עומדת לרדת מן הבמה אחת מהצגותיו המוצלחות, "יוסף וכתונת הפסים". הוא ידע ללהק את ההצגה בצורה חדשנית, כאשר שכר את חוזה אלברשטיין ושני אלמונים, עולים חדשים מרוסיה, שאיש לא שמע את שמותיהם מעולם.

שירלי רשא מגוללת את היחסים בין ילדה מתבגרת לבין בני משפחה. המעניין בדבר: שלא ילדה, ואף לא אשה, כתבה את הטקסט, אלא גבר. רוני ניניו, בן אברהם ניניו, הזכור לטוב כשחקן ובימאי של התיאטרון הלאומי. הבן סיים לימודיו בחוג לקולנוע ולטלוויזיה באוניברסיטת ניו יורק ופעל בטלוויזיה בעיקר. יצר סרטים דוקומנטריים ועשרות תשדירים וסרטי פרסומת. הוא ביים גם בתיאטרון, בפסטיבל עכו, בסטודיו ניסן נתיב, כ"בית צבי" וגם בתיאטרון באר שבע, תיאטרון 91 ובתיאטרון החאן. למוסדות התיאטרון הרשמיים הגדולים עוד לא הגיע. הוא עשה דבר מוזר לכאורה כאשר העלה על גבי הנייר את המאורעות העיקריים בחיי ילדה מתבגרת. נראה שהשחקנית המבצעת, שירלי רשא, סיעה במידה לא מעטה בכתיבת הטקסט ובליטושו, מכיוון שהיא משפיעה כמסייעת בעיבוד המזמר.

אל יהיה זה קל בעיניכם. מוכן מאליו שבהיותה מתבגרת צעירה הייתה השותפה המתאימה ביותר לעיבוד הטקסט של גבר, הרוצה לספר את החיוב ואת השלילה בחיי ילדה מתבגרת. הטקסט רגיש מאוד. כולו מלל, אין בו כמעט שום עלילה. הביצוע מטיל עומס כבד על השחקנית המבצעת. המעברים חדים, כפי שמקובל באותו גיל. השחקנית נסוגה מגילה העכשווי בעשר שנים כאשר היא מעלה דמות הצעירה ממנה בעשר שנים. היא מפגינה כישרון בולט, שהביא לה את הפרס הראשון ב"תיאטרונטו 93". כך קרה גם אשתקד עם "לרקוד עם אבא", של איציק וינגרטן, פרס ראשון ב"תיאטרונטו 92", ולאחר מכן "רץ" במשך כל השנה. כך קרה עם מופע יחיד זה. התחיל באולם סוזן דלל, קיבל פרס ראשון, הגיע ל"בימרתף" ומשם לאולם מסקין המכובד. שירלי נולדה בתל-אביב, למדה בפאריס והשתתפה בתפקידים לא חשובים בהצגות לא חשובות. לאחרונה היא מופיעה בהצגת ילדים עם עירן אלטרמן. עם אותו שחקן בתפקיד ראשי היא כבר מביימת הצגה בשם "חנות קטנה ומטריפה", בה היא מופיעה לא רק כנמאית אלא גם כמתרגמת. שיחק לה מזלה ואינה צריכה לראוג למפיק, משום שאביה עושה זאת למענה.

על כל פנים, שמחנו להכיר שחקנית צעירה ומוכשרת שנוסף לכשרונה הרענן, היא גם פעלתנית מאוד ומעורבת בתומר שהיא מבצעת, הן כמעבדת, כנמאית וכמתרגמת. אין זה דבר קטן כשמדובר בסך הכל בבחורה בת עשרים פלוס. נראה שעוד נרבה לשמוע עליה בשל כשרונותיה הרב גוניים.

שיעור בתיאטרונטו

9 כ"ב - 6/5/93

**מהצגות התיאטרונטו הבינלאומי: דרמה קטנה, בביצוע שירילי דשא. מאת
ובבימוי: רוני ניניו. עיבוד: רוני ניניו ושירילי דשא. עריכה מוסיקלית: אלכס קלוד.
תאורה: אורי רובינשטיין**

בין ההצגות המועלות בתיאטרונטו הבינלאומי בולטת משיכמה ומעלה "דרמה קטנה", זוכת הפרס הראשון בתיאטרונטו הישראלי השנה. "דרמה קטנה" היא צירוף מושלם של מחזה מבריק, בימוי רב השראה, תפיסת במה מקורית, ומשחק וירטואוזי של שחקנית מוכשרת, שירילי דשא, המהלכת בחן בלתי רגיל על החבל הדק שבין צחוק לבכי. בהחלט תגלית.

רוני ניניו, בנם של במאי תיאטרון הבימה אברהם ניניו והעורכת והשרנית חנה בךארי, משחזר את מות שני הוריו, ומשם הוא שב ומגלגל את הזמן אחורה, אל הילדות. קורות משפחה אחת בתל-אביב של שנות החמישים והשישים.

ההצגה מעלה תמונות קטנות, עם הרבה חן, כנות ולעיתים גם אכזריות: ארוחות משפחתיות חגיגיות, חינוך קפדני נוסח ייקים תושבי בן יהודה שטראסה (את הפה שמילמל "חרא", מלעיטים בסבון ירוק), צילום משפחתי בתוך תא שמצלם תמונות קטנות, ממנו נותרה בזכרון בעיקר תחושת הקירבה הרגעית בין בני המשפחה, מריבות ואכזבות, ואחר כך התיאור המפורט עד כדי כאב של הטיפול באם החולה, ומות שני ההורים. תמונות תמונות, העשויות במתכונת כמעט קולנועית, מחוות רבות דקויות, ובמה שאינה אלא קופסה שחורה, ריקה, המבליטה בעזרת תאורה מחושבת כל תנועה ובת-קול של השחקנית המוכשרת. נראה לי שהשימוש בשחקנית כדי לשחזר את זכרונותיו של מחבר, הוא פתרון מעולה לאחת הבעיות העיקריות של הצגות היחיד. כיוון שהשיחזור נעשה

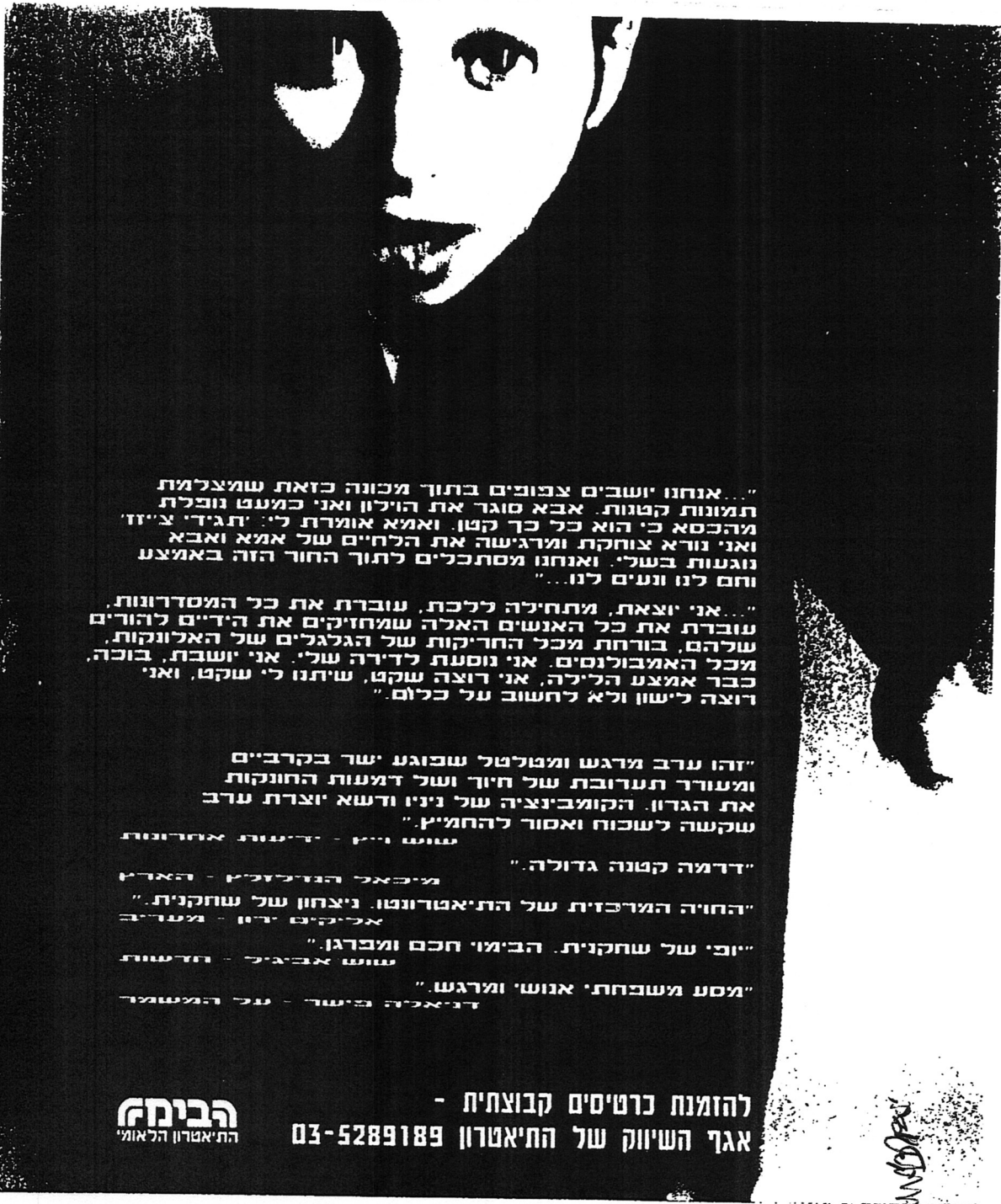
באמצעות שחקנית, נוצר ריחוק אסתטי בין הרמות לבין חומרי המציאות שפירנסו אותה.

טיבה של הצגת יחיד, המתמקדת כל-כולה בשחקן, שהיא תובעת ממנו כנות, מעורבות אישית וחשיפה ריגשית גדולות בהרבה מאשר הצגות רבות משתתפים. זהו החן המיוחד של הצגות מעין אלו, וזהו גם מיגבלתן הגדולה. מניפולציה ריגשית שאינה נראית כתואמת לאישיותו של השחקן, עלולה להיתפס כזיוף או כבידור. מצד שני, ההתמקדות בשחקן היחיד אינה מאפשרת את יצירתו של אחד התנאים העיקריים לכל יצירת אמנות, ובוודאי לדרמה טובה: הריחוק האסתטי. אותו ריחוק המאפשר, למשל, לעגנון או לפוקנר, להביט בדמויותיהם מתוך עמדה ספקנית, וליצור בקורא תחושה של ראייה רחבה יותר משלהן. וזהו גם אותה עמדת עליונות שיש לצופה בטרגרדיה יוונית, שבה כל אחת מן הדמויות נוקטת עמדה ערכית אחת, מוצדקת לחלוטין, והולכת אתה עד מסקנתה הקיצונית, וכך פוגמת בהרמוניית הצדק המוחלט. רק האלים והצופים רואים את הפנורמה הכוללת, מתוך עמדת הריחוק האסתטי שמאפשר להם המחבר. ב"דרמה קטנה" יוצר המחבר, שהוא גם הבמאי, את הריחוק בכך שהוא מעביר את דמותו לשחקנית. כך מתאפר מיפוי מדויק יותר של נקודות הכאב, השחמה והעדינות, מבלי להיסחף אל המלכודת המלודרמטית הצפונה בחומרי זכרון אלה.

מעקש נוסף של הצגות יחיד הוא

הנפילה בפח של אסתטיקת דלות החומר. שחקן יחיד העומד על הבמה ומגולל סיפור איננו יוצר בהכרח תיאטרון, נטו או ברוטו. למרות ההצהרה הגלומה בתיאטרון מסוג זה בזכות ההסכנות באמצעים תיאטריים (כי השחקן הוא העיקר), אין לשכוח כי הדרמה - ורק הדרמה - היא, בסופו של דבר, הנטו של התיאטרון. דרמה אינה אמורה להיווצר בהכרח בשעה ששני שחקנים מנהלים ביניהם דיאלוג. לעומת זאת, היא יכולה להתקיים גם כששחקן יחיד עומד על הבמה, בתנאי שהיא מלאה בעוד דמויות, בלתי נראות, אמנם, שביניהם קיימים קונפליקטים של ממש, ופעולתיהם - המשוחזרות בפיו של השחקן, מתרחשות שם. זהו באמת המקרה של "דרמה קטנה". הכמה מתמלאת בכני המשפחה על הקונפליקטים הריגשיים ביניהם, הקירבה, האהבה והכאב.

אבל מה שעושה את "דרמה קטנה" להצגה יוצאת דופן בטיבה עדיין נותר מיסתורי. קרה כאן אותו תהליך ביוכימי, שאינו מתרחש לעתים קרובות, ולא דווקא רק אצלנו, כאשר באורח פלא מצטרפים כל מרכיבי התיאטרון, לשלמות אחת. העובדה שאפשר היה להרגיש במגע ידו של הבמאי, בוירטואוזיות של השחקנית, במשחקי התאורה וברהיטות של הטקסט כיסודות מובחנים לעצמם, רק הבליטה את האינטגרציה של כל המרכיבים הללו בהצגה מרגשת זו. אם למלאכת מחשבת בזאת קוראים תיאטרונטו, אני בעד אימוץ השם כתואר של כבוד.

"... אנחנו יושבים צפופים בתוך מכונה כזאת שמצלמת תמונות קטנות. אבא סוגר את הילון ואני כמעט נופלת מהכסא כי הוא כל כך קטן. ואמא אומרת לי: 'תגיד צ'יזו ואני נורא צוחקת ומדגישה את הלחיים של אמא ואבא נוגעות בעלי'. ואנחנו מסתכלים לתוך החור הזה באמצע וחם לנו ונעים לנו..."

"... אני יוצאת, מתחילה ללכת, עוברת את כל המסדרונות. עוברת את כל האנשים האלה שמחזיקים את הידיים להורים שלהם, בורחת מכל החריקות של הגלגלים של האלונקות, מכל האמבולנסים. אני נוסעת לדירה שלי. אני יושבת, בוכה, כבר אמצע הלילה, אני רוצה שקט, שיתנו לי שקט, ואני רוצה לישון ולא לחשוב על כלום."

"זהו ערב מרגש ומטלטל שכובע ישר בקרביים ומעורר תערוכת של חיוך ושל דמעות החונקות את הגרון. הקומביניציה של ניני ודשא יוצרת ערב שקשה לשכוח ואסור להחמיץ."

שמש ינין - דרשות אחרונות

"דרמה קטנה גדולה."

מיכאל הנדלזלץ - הארץ

"החוויה המרכזית של התיאטרון. ניצחון של שחקנית."

אליקים ירון - מעריב

"יובי של שחקנית. הבימוי חכם ומברגן."

שמש אביגיל - חדשות

"מסע משכחתי אנושי ומרגש."

דניאלה בישר - על המשמר

להזמנת כרטיסים קבוצתית -

אגף השיווק של התיאטרון 03-5289189

הבימה
התיאטרון הלאומי

התיאטרון הלאומי

תיאטרון

אמיר אוריין

נסיך הבימה והעיניים של אנה פרנק

תיאטרונטו. מרכז סוזן רנל, 1921.3

אל מי הוא מדבר, זה שעומד שם לבדו על הבמה? אל עצמו? אל האנושות? אל הקהל? אבל קהל זו פיקציה שנוצרת במקום הזה, המכונה תיאטרון. האם האיש הזה יכול להגדיר לעצמו את הישות המכונה קהל מנקודת מבטו של האירוע שלו? אם הוא מדבר אל עצמו, אולי הוא משוגע, כלומר המקום הזה הוא כבר לא תיאטרון, אלא מוסד סגור. מהו המקום שבו עומד זה שמדבר? חדר מיטות? שדה חיטה? אולם סוזן דללי? ולמה הוא מדבר? אולי טוב יותר שישתוק, ואנחנו הצופים בו נעשה משהו?

אבל מסוגלות להטריף את דעתו של מי שמתחיל לחשוב אותו. ויש עוד אחרות, מטרידות לא פחות. אדם אחד על במה זהו אתגר אינטלקטואלי לאיש תיאטרון, עוד לפני שהפך לטכניקה מעשית לביצוע. אבל תיאטרונטו לא נועד לדון בשאלות יסוד. הוא נועד לעשות כסף ולהוכיח פעילות תרבותית לגיטימית, מיועדת לקהל רחב ככל האפשר. במלים אחרות: מיין סטרים, מושג שאיננו קללה דווקא. הוא לא הורג. בדרך כלל הוא רק חונק אפשרויות יצירה של תופעות אמנותיות מתקדמות.

אלה הן רק השאלות הראשונות. הן פשוטות,

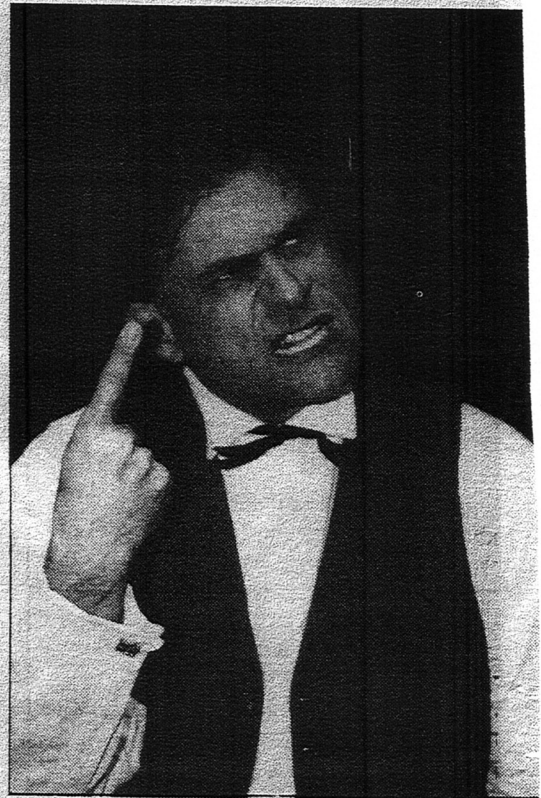

עשו דבר יפה. דשא וניניו הזוכים

רגש. רוצים ריגושים. לא מפני ריאליזם הם נרתעים, אלא מפני המציאות המיידית. תיאטרונטו, כמו שאומרים, מרחיק עדות. מרגיע. אבל קורה שפתאום תמונה מהוכרונות הפרטיים שלך נשאבת החוצה באמצעות הגירוי הבימתי, ואז שאלות היסוד נדחות הצדה. בשתי הפקות ישבתי וצפיתי בשחקנית ובשחקן, וראיתי חיים מאחורי החיים ההווים על הבמה.

"דרמה קטנה". כתב וביים רוני ניניו, בן הדור השני של ילדי הבימה. נסיד, אמרה עליו נדיבה סגל, אשתו של שמוליק. ניניו כתב על חייהם ומותם של הוריו, אברהם ניניו וחנה בן ארי. משחקת שירילי רשא, בתו של פשה הגדול. זהו הסיפור שעושה את הסיפור הבימתי. במה גדולה פתוחה. קירות חשופים. התאורה היא פרטנר של שירילי. מושג מפתח: הזיה תיאטרונית. שירילי מתנועת וירטואוזית. מבויקה טיפוסים. עיניים של אנה פרנק. כשרון קומי מובהק. קטע מצחיק, קטע עצוב. הכל עשוי במיומנות גבוהה, כך שהריגוש מוכטח. שירילי משחקת את עיבוד האכל והאובדן של רוני, ואני רואה את ניניו, כלומר את אברהם, במאי הבימה. איש עצוב מחייך בסבלנות, מרגיע, מוותר. חורף באולם החזרות. ניניו מוריד חולצה ומסר לשחקנית אחת שאמרה שקר לה. אם יש מקום שבו נחות נישמות מיוסרות, שם יושב אבא ניניו. לא כראש השולחן, שהוא מקום שמור לאגורמניאקים, אלא בפניה אחת. הוא מספר בדיחה, וחנה צוחקת ומביקשת שיהיה רציני. דבר יפה עשו רוני ושירילי.

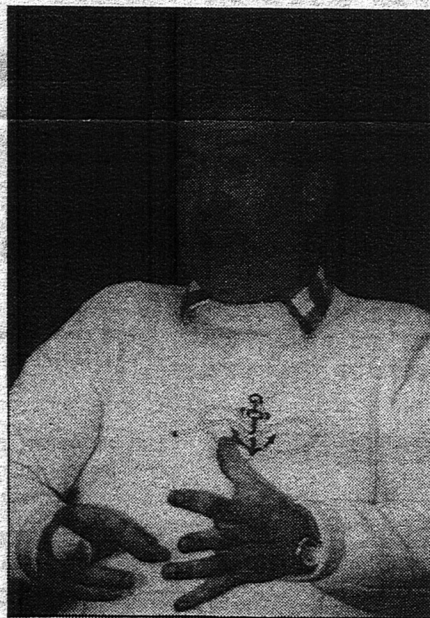
את "בוקר של שוטים" כתב יצחק בן-נר, בייס ג'ק מסנג'ר. פיני מיטלמן משחק בחור מוגבל, מפגר גבולי. מוגבל מפני שאיננו יכול להיות אלים. מחייך גם כשמתעללים בו. בן-נר מצויד תמונת חברה ישראלית כללית ותמונות אישיות מרגשות. כאן האדם שמאחורי הסיפור הוא אברהם גורביץ, המכונה "אבם". בתמונה הפרטית שלי אני רואה את החניכים גוררים את אבם לבמה, שישיר להם את יונת בחגווי הסלע. אחר כך אבם מוכר תוכניות בתיאטרון. אבם מחפש את זיוה, בחורה שפגש פעם באוטובוס ואפילו לא החליף איתה מלה אחת. אבם זוכר הכל. מחשב מספרים. אורי זוהר עושה עליו תוכנית רדיו. אחר כך אבם מתעייף. גם החישובים כבר

עבודה מפליאה בנקיונה. גל

צילום: חן מיקא

כח בימתי כובש. מיטלמן

לא מצליחים כמו פעם. אבם נעלם. פיני מיטלמן, שחקן גבוה ומוצק, לא דומה לאבם, אבל הוא בא עם כל כך הרבה רגישות, כנות, פשטות וכוח בימתי כובש. אני רואה את פיני, והגרזן נתק אצלי בזיכרון של משהו שהחמצתי שם, בתנועת

וכדי להוכיח את היחס שבין תופעה קור אליציונית, שהיא בידור במובן הרחב של המושג, לתופעה אופוזיציונית, שהיא אמנות במובן הקלאסי, הוצב בתוך תריסר המופעים אירוע אופוזיציוני לכאורה, שהוגדר כנסיוני. רמז

לקלוט ולהתרגש

צבר
23/3/93

רוני ניניו, בבוקר שאחרי הזכייה בתיאטרונטו

מאת ורדה צימרמן

מכירים אותי. זה עובר אליהם ואפסר להרגיש את זה באולם. הקהל כל כך אתה, עם השחקנית, במין רמנה מוחלטת."

"תמיד ידעתי שאני אצטרך להתמודד עם החומר הזה, אבל לא ידעתי איך. המפגש עם שירילי הוציא את זה החוצה".

הבחירה בשירילי רשא באה "אחרי תהליך עבודה כללי על דברים אחרים. ואז ידעתי שהיא תעשה את זה". השניים עבדו ביחד בסרטוני פרסומת, שלאחריהם "קראתי לה להתחיל לעבוד ביחד בתיאטרון, אם כי לא ידעתי על מה בדיוק. עבדנו, כשביל לעבודה, על כל מיני חומרים שאני והיא הבאנו. אחרי תהליך של כמה חודשי עבודה שבמהלכה הכרנו אחד את השני כבמאי וכשחקנית, החלטתי שזה יהיה המשך". הזכרונות האישיים שלו "היו בראש, והיו רשומים, אבל לא כמונולוג אלא כתמונות. לפעמים רק כמה משפטים כדי שיזכירו לי את התמונה המסויימת. כתוצאה מתהליך העבודה עם שירילי, זה הפך להיות מונולוג".

ניניו אומר כי התיאטרונטו הוא "חלק הראווה הטוב ביותר לפרוייקט מסוג זה. אבל גם אם ההצגה לא היתה נכנסת למסגרת זאת, היו מעלים אותה. אמנם ההכנות היו ללא תיקצוב מתאים, אבל העבודה היא שהיתה החשובה, ובסופו של דבר אם ההצגה ממשיכה לרוץ, כמו גם האחרות שזכו להדים טובים, מקבלים גם את התמורה הכלכלית".

חלק מן הפרס בתיאטרונטו הוא הופעה במסגרת התיאטרונטו הבינלאומי שיתקיים בחודש מאי. אולם גם קודם לכן נראה "שההצגה תרוץ, אבל לא ידוע עדיין באיזו מסגרת".

בבוקר שאחרי הזכייה בתיאטרונטו רוני ניניו, מי שכתב וביים את "דרמות קטנות", מודה שהוא "מאוד מרוגש". הזכייה איששה את ההנחה שלו שכאשר "אתה עושה דבר כל כך אמיתי וכל כך עמוק, וכל כך כואב לעיתים, זה כנראה עובר הלאה ונגרמת גם לקהל חוויה שאותי היא מאוד מרגשת. כי אני מעביר מקצת מהדברים שאני הרגשתי".

המונולוג שמציגה שירילי רשא בנוי מ"סיפורים שלי. מבוסס על תמונות מילדותי ובגרותי שהעברתי דרך שירילי. העבודה נעשתה באימפרוביזציות שבעקבותיהן כתבתי את החומר. החוויה הועברה אליה ותורגמה באיזשהו מקום על ידה. לכן, בעיבוד של החומר יש לה תרומה גדולה. כל ההצגה היא מעין שתי וערב בינינו. גם כשהיא על הבמה ואני יושב באולם, אני מרגיש שאני אתה שם. התחושה הזאת מקבלת משנה תוקף כשמדובר בשחקן אחר".

הטלפון בביתו של רוני ניניו תפוס נוך סטופ. חברים, עתונאים, סלויידיה. קשה לו לדבר על תכניות לעתיד, אם כי ברור לו שהוא רוצה להמשיך לעבוד עם שחקנים, בתיאטרון, וגם בקולנוע. לדבריו הוא נמצא כרגע "בשלב של לקלוט את הדבר הזה, ולהתרגש מזה שזה כל כך נוגע לאנשים. התגובות הן מאוד חזקות".

לדעתו "האוטוביוגרפיה שלי היא לחלוטין לא רלוונטית. יש בה ערך מוסף לאנשים שמכירים אותי, אבל הסיפור מספיק בצורה חזקה גם על אנשים שלא